

ФОРМАЛЬНІ ОЗНАКИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

*Пістунов І.М., д.т.н., професор, професор кафедри економічної кібернетики та інформаційних технологій,
Державний ВНЗ «Національний гірничий університет»,
м. Дніпропетровськ, Україна*

Класичний методичний підхід до забезпечення сталого розвитку із застосуванням графічного методу обробки даних, виражений у моделі Е. Барбієрі «Потрійна лінія» [1], розробленої в 1987 році на основі теорії схематичного зображення пересічних декількох множин у вигляді діаграми Венна-Ейлера (рис. 1). Серед недоліків даної моделі відзначається низький рівень її практичності, тому як не визначено які саме чинники і показники потрапляють в центральний трикутник сталого розвитку (зона 1 на рис. 1), від чого залежать його межі.

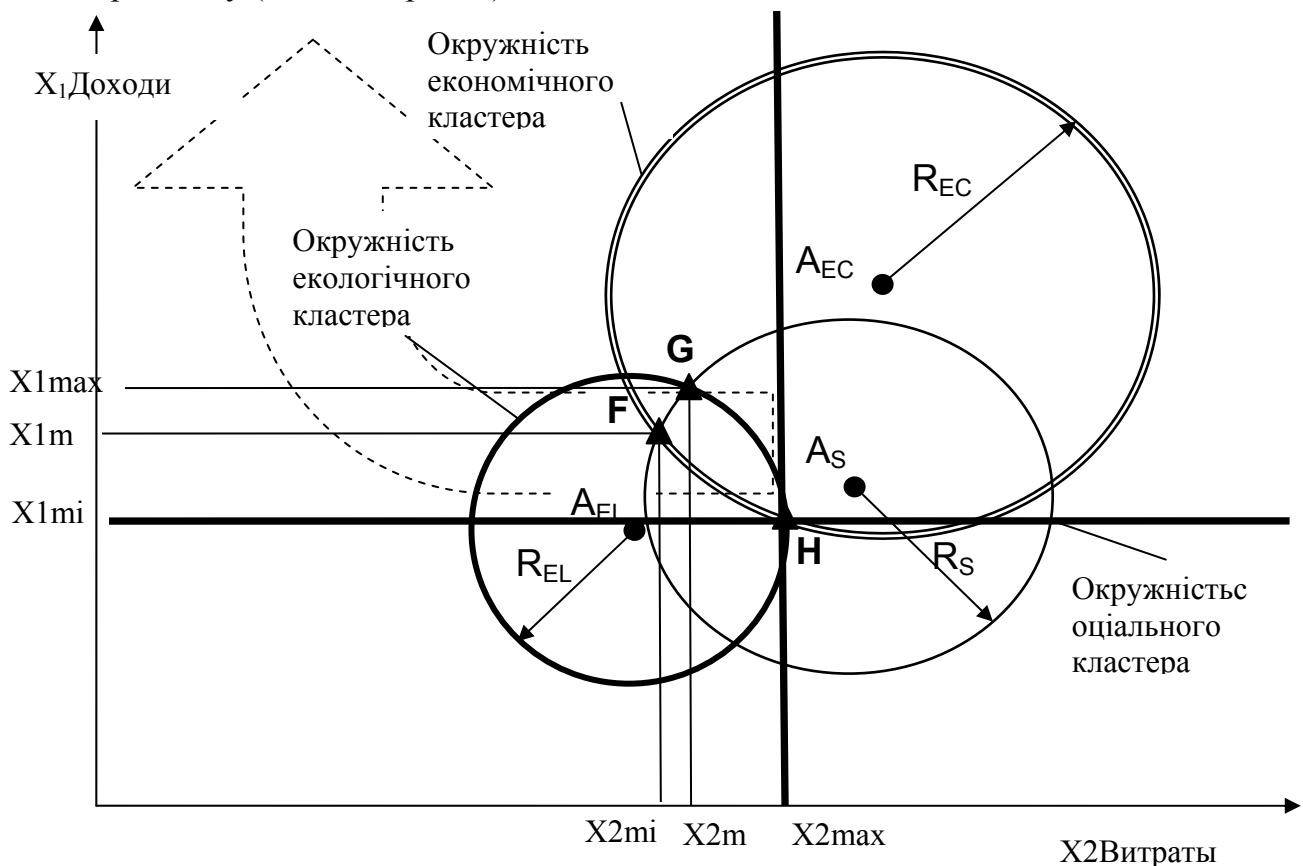

Рис.1. Схема перетину кластерів господарської діяльності підприємства з визначенням зони його відносно сталого розвитку

Та коли кільця Ейлера позначити як економічний, соціальний та екологічний кластери внутрішніх і зовнішніх систем підприємства, концепція сталого розвитку стає зрозумілою. А саме, потрібно, щоб підприємство працювало таким чином, щоб його діяльність здійснювалася в межах перетину усіх трьох кілець. Такий погляд на відому діаграму викликає пошук економіко-фінансових показників, які б могли бути загальними для всіх трьох кластерів. Такими показниками можуть бути грошові потоки. Тоді можна стверджувати, що сталий розвиток підприємства передбачає, що ці три системи приносять підприємству однаковий прибуток і мають однакові витрати.

Однак, на практиці дохідної вважається економічна система підприємства, представлена основним видом діяльності, а соціальна та екологічна системи розглядаються як витратні. Але соціальна та екологічна системи підприємства можуть бути ідентифіковані дохідні, через переведення у форму отриманого додаткового доходу економічним кластером або економії витрат. Наприклад, такими вигодами можуть бути:

- для соціальної внутрішньої системи: зниження витрат на пошук і підбір персоналу через зменшення плинності кадрів, підвищення продуктивності праці і якості праці внаслідок підвищення професіоналізму працівників; для зовнішньої: отримання додаткового доходу від надання різних соціальних послуг жителям прилеглої території;

- для екологічної внутрішньої системи: отримання додаткових доходів від міжнародних фондів, які фінансують впровадження «зелених» технологій; отримання додаткових коштів за Кіотським протоколом та від продажу лімітів по забрудненню навколишнього середовища на міжнародному ринку; зменшення витрат на: лікування працівників внаслідок зменшення рівня захворюваності, утримання і допомогу сім'ям передчасно померлих працівників внаслідок зниження рівня екологічної небезпеки на виробництві, збільшення тривалості життя і фізичної сили працівників; підвищення продуктивності та якості праці працівників; для зовнішньої: отримання додаткового доходу за рахунок бюджетного фінансування екологічних проектів, отримання додаткового доходу від виробництва продукції і надання послуг, більша частина вартість яких формується за рахунок, наприклад, органічні продукти харчування, заповідник, відкритий для туристів та ін.

Список літератури:

1. Barbier E. The Concept of Sustainable Economic Development / E. Barbier // Environmental Conservation. – 1987. - №14 (2). – P. 101–110.